

Ent jälleke pallekti wäljast wasta: „kuis teie ommete „teekõndjat se kurja ilma kätte jättat, — laske sisse!“ —

Es olle nüüd küi mißhel ennamb hirmo, ent se pahhandusfega, mes temma sissen olli, es olle täl ka üttele hääd meelt se tõise wasta. „Eiga sa ommete pajast sisse ei sa tütki,“ ni karrat temma selle pallejale päle, „tulle, kui „sa tahhat, läbbi usse!“ — Sis toukas temma jallaga pu usse eest ärra, ja last effi jälle istu ahjo su ette mahha. —

Olli nüüd selgude kuulda, kuis kättega ümbre ja ümbre fik soina ja nukka ärrakumbli, enne kui se sao ja pimmedusfega weel se us kätte sai, ja wallale woeti. — Üts pik, kuim noor mees tulli nüüd sisse tarre. Temma reiwa olli fik läbbi leonu, ja temma hiusse ja kaaldallune olli ea ja lumme rätsakoga koon. Es olle täl surembat trossi ei rõiwoost pääl. Iwesse-nahha kottik sais rihmaga olla pääl, walge lep kæn. Ent silma olli selge ja rõmoliko. — Kui se noor mees lige tule ja tuisoga olli sisse tulnu, sis ütts temma usse rutto jälle kinni, wõt omma mütsikese illofaste pä päält mahha, kummard, ja üttel armsaste: „Terre öddangus, armas rahwas!“ — Ent tallopoig es kergitake omma talwe-kübbarat, mes täl pään olli, pesti jalgu, ja es kae ke sinna pole. — Sis olli ka laste sesammaga üleswirgonu, ja pänniwa tõnni. Emma nakkas tõisest kolgast wandma, ja olli nüüd ütteleõrraga nisuggune kærä ja rõõkminne tarren, kui olles sussi zea pasta tulnu.

Se teekõndja sais ahjo kõrwal, es lausu mitte sõnna. Ja kui keake se poolkistonu tuhkhawwa hüste-walgusfega temma silmile olles sanu kaeda, küi olles nõnnu, et sedda halwa kõrda kuulden ja nättan weffi tälle silmile olli tulnu.

Kui nüüd se larm ärraallast, kui laste ennamb es rögi, emma ni kurjaste es wannu, sis tulli se noor mees lähhambale, saifati tallopoja kõrwale, ja üttel: „Armas perremees, „ärge pahhandage henda minnust mitte. Jummal tassogo „saawõrra teile, mes teie mulle hääd tete. Minno rõiwa „omma fik läbbileonu. Lubbage, sis ma istu ka sija tuhkhawwa were päle, et hendale lämmin saas!“ — Tallopoig kergit jalgu saina pole, ja kost: „Istke päle, eiga ma ei kela!“

Sis ist nüüd se reissa tallopoja kõrwale tuhkhawwa

were päle mahha, nakkas pestelema, ja omme nartsukeisi ja rõiwaakeisi kuwatama, niuk nida selle tallopojaga jutto ajama:

Reissa: Kuis teie maja-ello ni waene om, armas perremees?

Tallopoig (pahhandusfego): Kost meiesuggutsiele sis weel õlgede sedda parrembat suda. —

R. Kas teil sis põldo ja karja ei olle?

E. Parrako Jummal küi meie kottal jedda põldo ja karja piddamist.

R. Kas sis teie ma wilja ei kanna?

E. Omma ka wanna lede soowere ja sawwitengo, no ei kanna iks kellegile wilja.

R. Jummal toidap iks ka neide päält innemisi, kui tööd tettas ja walwa nättas.

E. Kas sis siin weel õlgede oiga antas kottun tallitada. Saisa ütts allati, moija murme pääl, — hullaminneki ajasta omma muidoke; — kost sinna sääl ellawas saet. Sä-rast põrgo maad ei olle iks kennele, kui siin küi om. —

Kui tallopoja suust se rasse sõnna olli wälja-tulnu, sis ni kui ahmari se noor mees. Temma palge läts werrewas, ja temma sirtut henda ülles, ja wõni tõist kangebe, et: „fõbber, kas sinna sis paljo sedda ma-ima ollet nõnnu, et „sinna ni kurjaste omma ma-kottust talbat. Kuis sinna sis „ommete julgut ni halwaste teotada, mes Jummal om lonu, „ja kohhes temma sinno om säädnu ellama, et temma ka „sinno su läbbi hendale kitrust ja-tenno pibol sama!“ —

Kui se reissa, kes enne särane peiglikokenne olli tutta olnu, säratsid kibbedid sõnnu tõisele ütteleõrraga olli andnu, sis tõmmas ka se tallopoig õkwa kübbarat päält mahha, ja es moista muud tälle kosta, kui: „kes teed, — pai effand, „wai härra, wai mes teie ollete?“ —

Ent se reissa kummard jälle hüste mannu mahha, weffi olli silmin, ja nakkas nüüd nida kõnnelema: „Sure omma „Jesfanda teo! Kui sinna neide pärra nõwwat, sis lähhõp „hääs sinno meel. — Ni laulap jo kunningas Lawid om- „man pühha laulun. Oh, kuis kittap minno südda sinno, „Jesfand, et sinna ka minno ihholiko silmile ollet nätta andnu, „et tõisine se sõnna! — Ajastat kuys nüüd pe, kui minna